

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, september 29. 1872. 40 szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Aláirás „Ludas Matyi" részvényeire.

T. c. publikum! Hat év óta van már szerencséje vaknak világtalannak arról saját szemeivel meggyőződni: hogy a **„Ludas Matyi“** cég a leghirhedtebb firma nemcsak széles Magyarországban, hanem tul a nagy Oceánon is.

A Matyi vállalata szolid alapon nyugvó- nem oly szédelgő üzlet mint az **„Obsitos“**, **„Bolond Istók“**, **„Bakter“**, **Füles Bagoly“**, **„Kortes“** stb.-féle firmák, melyeknek „promesse“-ibe ugy belevesztett a részvényes publikum, mint Bertók a csikba.

A részvényesek nagyszerü nyereményben fognak részesülni. Ugyanis október elején kezdődvén meg

„a kölyök mamelukok országos kiállitása“

— melyhez a londoni, párisi és a bécsi világkiállitás csak suvix, — minden részvényes meg fogja kapni a kölyök mamelukoknak nemcsak cifferblatját, hanem biografiáját is.

Egész részvényesek **6** forintot, félrészvényesek **3** forintot, negyed részvényesek pedig **1** frt **50** krt fizetnek, melyek postai szelvényeken október elsejéig okvetetlenül beküldendők **„Ludas Matyi“**-nak.

Ne higyje a t. cz. publikum! hogy tréfálok, Lónyai üttse komolyan mondom, hogy szurja ki azt az **1** frt **50** krt, mert olyan jó bolondos fickót ugy sem talál aranyért sem többet, mint

„Ludas Matyi“

Az „öreg ur“.

Ki van adva már az ordré
— Az „öreg ur“ adta ki —
Hogy a felirati viták
Alatt beszéljenek a párt
„Fiatalabb“ tagjai.

Nosza rajta Csacsinovics!
Szenicey és Schmausz!
Hadd lássuk — a bölcsességet
Tölcsérrel tölték e néktek . .
Gyepre vele . . heraus.

Az „ország bölcse“ ugy is csak
Néha mukkan már egyet . .
Mint a vén cigány, mindennap
— Csuz és köszvény ha reá kap-
Egy-egy nótát elfeled.

Nem is csuda az „öreg ur“,
A hatvanon rég tul jár —
A kényelmet hát kedvelli . .
Csak a száraz kortyot nyeli
S brugózni jól, . . nem tud már.

A csoda orvos.

Volt Fehérmegyében, egy szerencsétlen orvos, a ki a fülfájást, lábfájást, májdaganatot, tüdőbajt, és minden ehhöz hasonló krónikus nyavalyát, kizárólag csak hánytatóval gyógyitott.

Már idős, aggott ember volt, — de azért orvosi tudományát és ismereteit, soha sem vitte tovább a — hánytatónál.

Egyszer az alcsuti református tiszteletesnek kegyetlen fültájása volt, — segitségül hivta tehát a mi jámbor orvosunkat, — az meg is vizsgálta a patiens fülét, s látván hogy veszedelemben van ez a hires organum, — rendelt tehát rögtön a tiszteletes urnak, a mi csodaorvosunk — nem vizikátort, — hanem hánytatót.

* * *

Ezzel a nevezetes emberrel történt az a história is, hogy egyszer egy vig társaságban ebédelvén, ott mind a házi gazda, mind pedig a vendégek elkezdték a tisztelt orvos urat szerfelett dicsérni és magasztalni. Mindegyik más-más megjegyzést tett rá.

— Nincs több ilyen ügyes orvos Aradig.

— Különösen kitünő mentő a gyomorbajoknál.

— De nem csak mentő, hanem műtő is.

— Nem csinál olyan érvágást a Herkó páter sem.

— Beillenének ezek az érvágások — hatvágásoknak is.

— Nem lehet utánozni. Mester mindenben.

— Akárhol szedte-vedte ezt a tudományt, de szörnyü experimentumokat csinál vele.

— A betegség csak ugy oszlik előle mint a buborék.

— Méltó, hogy mindenki magos tetejü kalapot emeljen előtte.

— Az Isten, mint a gyötrelmeknek elpusztitóját, s a keserü epének kihánytatóját, — tartsa meg sokáig.

— Éljen! éljen! — hangzott mindenfelé s a jámbor orvosnak csak ugy dagadt a homloka ettől a kegyetlen dicsérettől.

Egészen el volt ragadtatva.

Voltaképpen még eddig maga sem tudta azt, hogy ő csakugyan olyan hires ember a kontinensen.

Hejh! csak most jönne valami pátiens a keze alá, — milyen eret vágna ő rajta, — elmenne annak hire a Kárpátoktól egész Adriáig.

És a balsors keze alá is adott egy szerencsétlen sváb parasztot.

Éppen ebben az exaltált állapotban nyitott be a társasághoz egy siránkozó asszony, ki jajgatva adá elő panaszát a nevezetes orvosnak, kérvén őt, hogy legyen rögtön segitségire, mert különben férje szörnyet hal.

Dehogy el nem ment volna!?

Hiszen most dicsérték fel anyira ügyességét és tudományát, — tehát ujra meg kell mutatni a tisztelt publikumnak, hogy ezt a dicséretet csakugyan megérdemli.

Ugrott tehát mint a gumilásztikum.

Mikor aztán oda ment a pátienshez, megtapogatta annak mindenét, kiöltette vele nyelvét, — hányta vetette őt jobbra balra, — végre neki gyürködzött, elővette gyilkos szereit, — s a dicséretnek örömeiben olyan eret vágott a szegény svábon, — hogy az az ő kedves hitvessének, s egész familiájának méltó fájdalmára, másnap virradóra, végképpen megdermedett.

* * *

Egy uri háznál a cselédségnek szinte ez a mi jámbor emberünk lévén doktora, azok a fiatal emberek sok mindenféle tréfa dolgot miveltek vele.

Egyszer kimentek sétálni az uraság kertbe.

Volt itt egy tó is, a mely, ha az ember ugy bolondjában neki ment, hamar összecsapott feje felett.

A fiatal emberek, s különössen egy angol nevelő összebeszéltek, hogy majd ő sétállás közben szemeit elforgatja, — száját elvicsoritja, — aztán elkezd hánykolódni, szóval szörnyü grimászokat csinál, mint a ki megtébolyodott.

Aztán majd ennek az lesz a vége, — hogy persze jól tudván uszni — mint az eszeveszett bele ugrik a tóba, — s uszitsák neki a jámbor orvost, — hogy utánna! mint orvos fogja ki, — mentse meg . . .

A dolog ugy is történt.

Az a kujon ánglus sétálás közben egyszer csak egész váratlanul elkezd olyan tempókat csinálni, a melynél fogva a tisztelt orvos ur, valami észbeli megzavarodásnak látta nyomait.

Erősen figyelt reá!

Kezdte az ánglus egyszer csak magáról lehányni a kabátját, — aztán a mellényét, — végre a nadrágját.

Az orvos feszülten nézte, hogy mit akarhat ez a vad ember.

Mikor mind ez meg volt, — elkezdett az angol futkosni, — hol előre hol hátra, — aztán elkezdett ugatni, mint egy buldog.

— No ez! — gondolá a szegény orvos — tökéletesen megveszett. Ezen aligha eret nem kell vágni.

Mire azonban elővehette volna műtő szereit, — s hozzá foghatott volna az operátióhoz, — az angol hajrá! neki a tónak, — egyenesen a közepibe ugrott!

Az orvosnak megállt a szeme, erre az iszonyu katasztrófára.

— Segitség! orvos ur — kiálták a körötte lévő fiatal emberek.

— Meg kell menteni!

— Semmi habozás!

— Utánna orvos ur!

— Siessen! nincs egy perc is veszteni való! . . .

A szegény orvos teljesen meg volt e rettentő állapot miatt zavarodva, s dacára annak hogy annyit

sem értett az uszás mesterségéhez, mint egy bikkfakolomp, — mégis neki ugrott a tónak.

Hanem mint egy darab kő, — rögtön elmerült. Egy kis ideig aztán hagyták őt hol alá menni, hol a viz szinére jönni, — s keservesen gyötrődni, — mig végre az angol megkönyörülvén rajta, — mint valami elázott cápát, ő huzta ki a mentőt a béke partjára . .

Az okos biró.

A legközelebb lefolyt képviselőválasztások alatt a ny . . b . . . . i kerületnek két jelöltje volt, jobboldali és baloldali.

A jobboldali jelölt br. V . . . . szórta a pénzt mint a polyvát; dacára azonban a 30 ezer forintnak, melyet a választók között elvesztegetett, szerencsésen megbukott.

Választás után aztán K. Petri helység birája következő publikátziót tétetett közzé dobszó mellett a falu kis birája által:

„Tudtára adatik mindenkinek, a ki az adóval még tartozik, hogy fizesse be az adóhátralékot, mert most van pinz bőségesen."

Szabadkai krónika.

Matyi bácsi!

Az itteni mamelukok „krónikája" csakugyan meghónapszámosodott, mert a második fércfüzet is megtartotta rendes periodusát és kikelt e hó közepén a zápkoponyákból.

A két zagyvalékfüzet ugy hasonlit egymáshoz, mint Sziroma Jóskó aljárásbiró, Szikra Matyó járásbiróhoz, azzal a különbséggel, hogy az egyik hivatalos teendőjét irnok végzi, a másikét pedig kancellista?!

A hónapszámos krónika szerint társas életünknek csak akkor volna „erkölcsös alapja" ha Antunovics Matyó lenne szabadkai polgármester (!) . . .

Mi arról nem tehetünk, hogy Matyóságod mindenünnen kipottyan, mint a sajtféreg; annál kevésbé tehet róla polgármesterünk, a kinek népszerüsége miatt oly nagyon boszankodni méltóztatik. — Hát miért nem eszközölte ki Matyóságod, Lénárd főispánnál, hogy solo kandidáltassék a polgármesteri hivatalra? Akkor talán lehetett volna önnek is Hugli módjára polgármesteri diplomája?! Akkor talán relaxátát is eszközölhetett volna ön városi haszonbéri tartozására nézve, vagy épen meg sem kellett volna azt fizetnie csupa „erkölcsiségből"!

Aztán meg arról sem tehetünk, hogy Matyóságod a követválasztás alkalmával oly csufosan megbukott! a minő kudarcot országszerte egy jelölt sem vallott, és hogy a választókhoz componált oratióját el nem mondhatta, hanem egy „krónikának" kellett születnie, hogy az összetákolt phrázisokat napvilágra hozza. Bizony nagy baj, midőn a nagy tehetségek (?!) müvét még a „P. N." János szolgája sem méltányolja . . .

Hát arról tehetünk-e mi, hogy Matyóságod egész Bácskát összebarangolta, füház-fához kapkodott, és nem volt képes egy árva kerületet fogni, mely országgyülési képviselőnek csak ki is jelölte volna; ha csak ugy nem tesz vala mint Szabadkán, hol magamagát jelölte ki. Pedig mily nagy nyereség lett volna ön a mameluk pártnak! Mennyit használhatott volna a financiának. — Meg vagyunk győződve, hogy első tekintetre Kerkápoly pénzügyminiszter kinevezi önt (már t. i. ha megválasztották volna) főfő „kölcsönadószedőnek." Tudja, mint azelőtt volt . . . olyan Rasovicféle manipulánsnak.

A hónapszámos krónika annyira haladott tudományos fejtegetésében, hogy még a férfiakkal is gyerekágyat fektet, midőn egyik képviselőnkről azt irja, hogy „lebetegedett" *). — Ne neked Majoros Pista! Kétségbe kell esned a női emancipatió felett, ha megtudod, hogy a szabadkai mamelukok „krónikája" még a férfiak méhét (?) is képes megtermékenyitni! Ez már csakugyan beillik a hónapszámos „különlegességek" közé.

Apropos! majd elfeledém . , . Antunovics Mátyás almási járásbiró legujabban tanfelügyelő akar lenni! Láttam egyszer egy képet, mely a felfordult világot ábrázolta, hol a kocsi huzta a lovat.

Ha a köznevelési téren is hasonló felfordultság adná magát elö: vajjon kicsoda huzná a lovat?! . . .

Pszt! . . . Erről hallgat a mi krónikánk.

Adieu!

Körpelesz
representant.

Pattantyuk.

Azt mondják, hogy midőn a kőbányai vizmedencéket lecsapolták, a viztartók alján két araszny iszap volt, a vizben pedig félfontos halakat lehetett fogdosni.

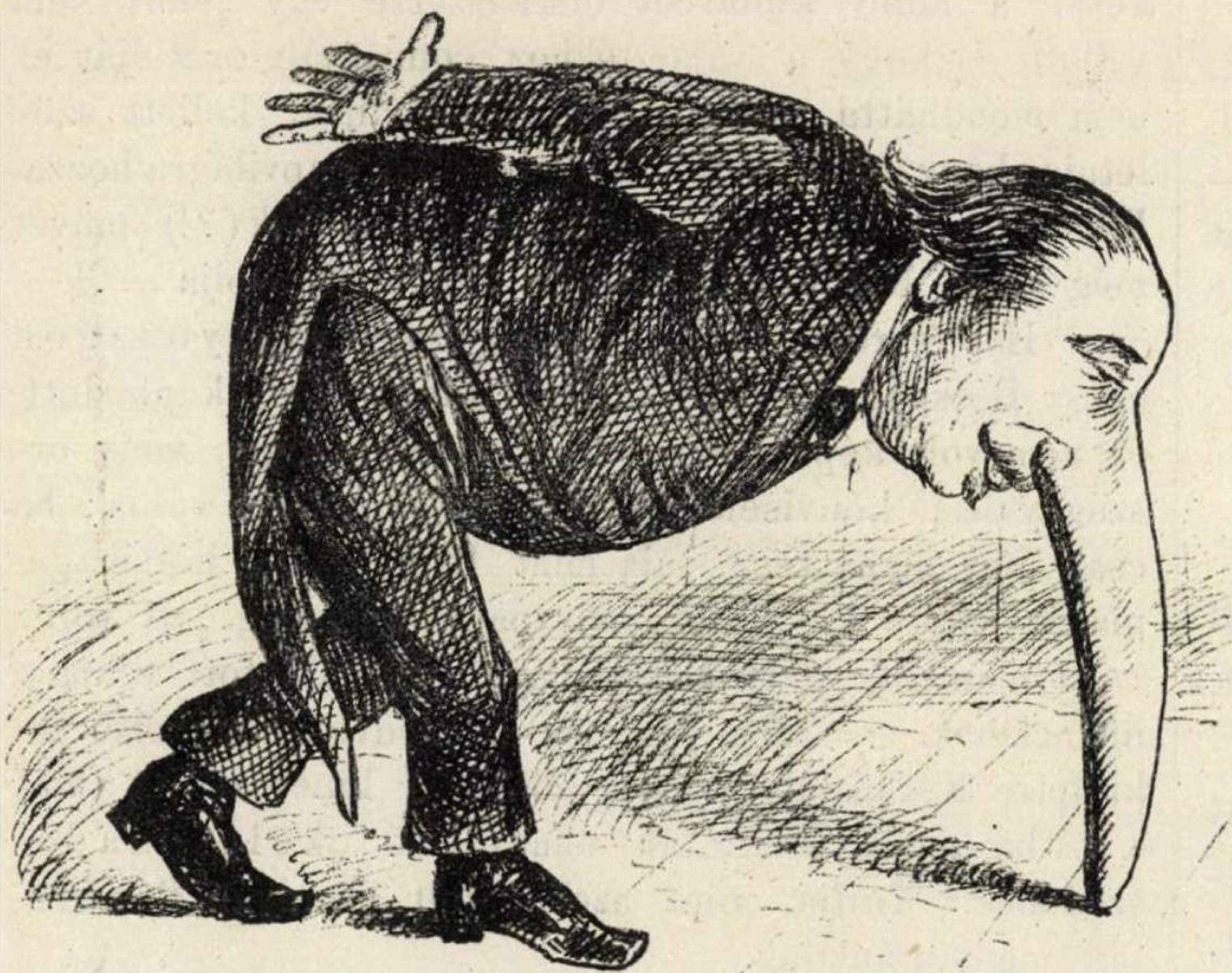
No lám! és mégis panaszkodnak arra a Lindleyre, hiszen ő szerződés szerint csak tiszta vizzel köteles Pestet ellátni; ő pedig oly generosus, hogy halászlével traktálja a publikumot.

A frankó-bank direktora Cohen ur megvette az „Ungarischer Lloyd" „Pester Journal" és „Neue pester Journal"-féle német zuglapokat.

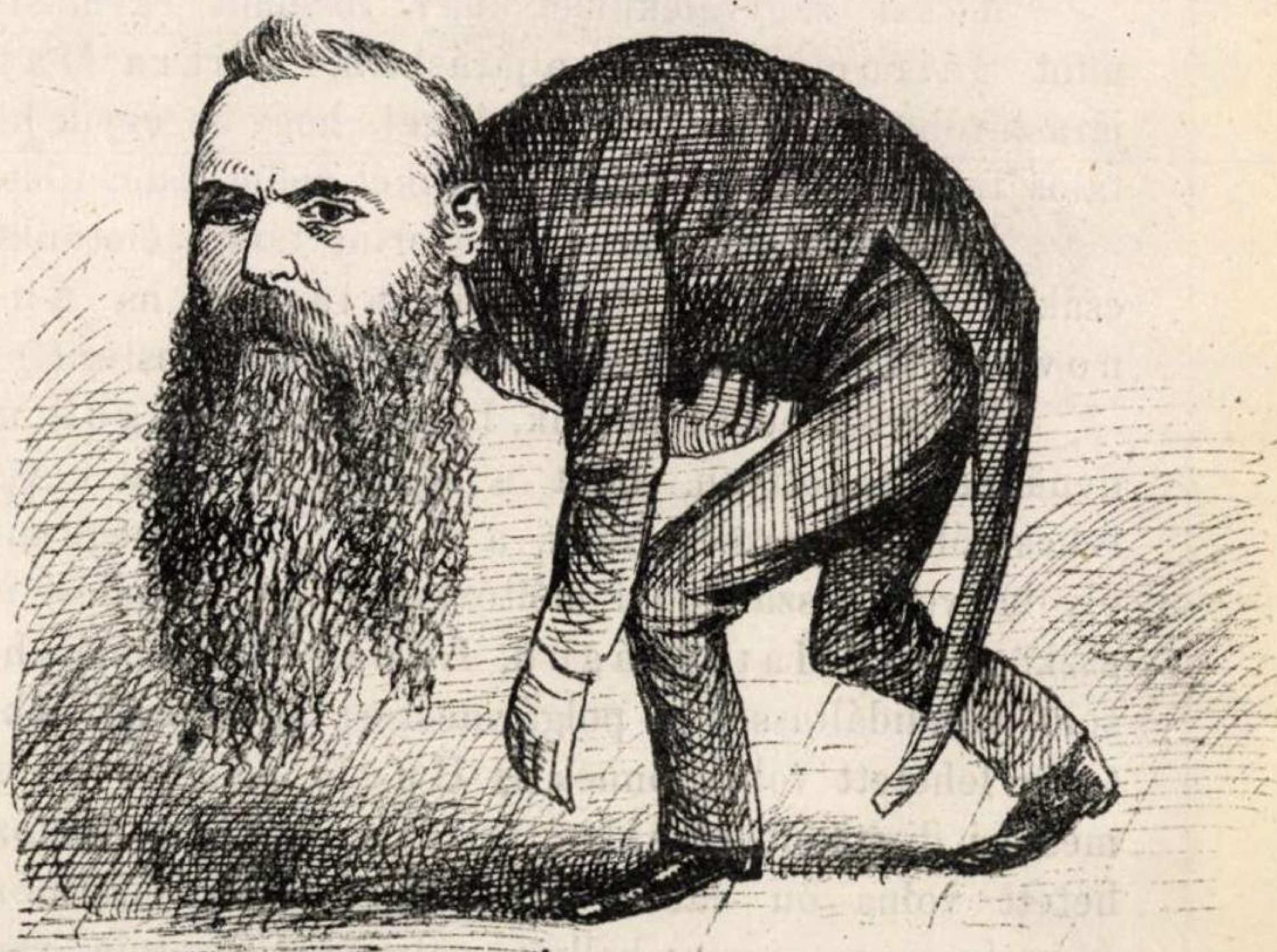
A „Borsszem Jankó"-ról azonban mit sem akar tudni, pedig hát ez is eladó.

*) Ugy látszik, hogy a „Havi krónika" irói nem hullajtották még el csikó fogaikat. Szerk.

A kik inkább haj

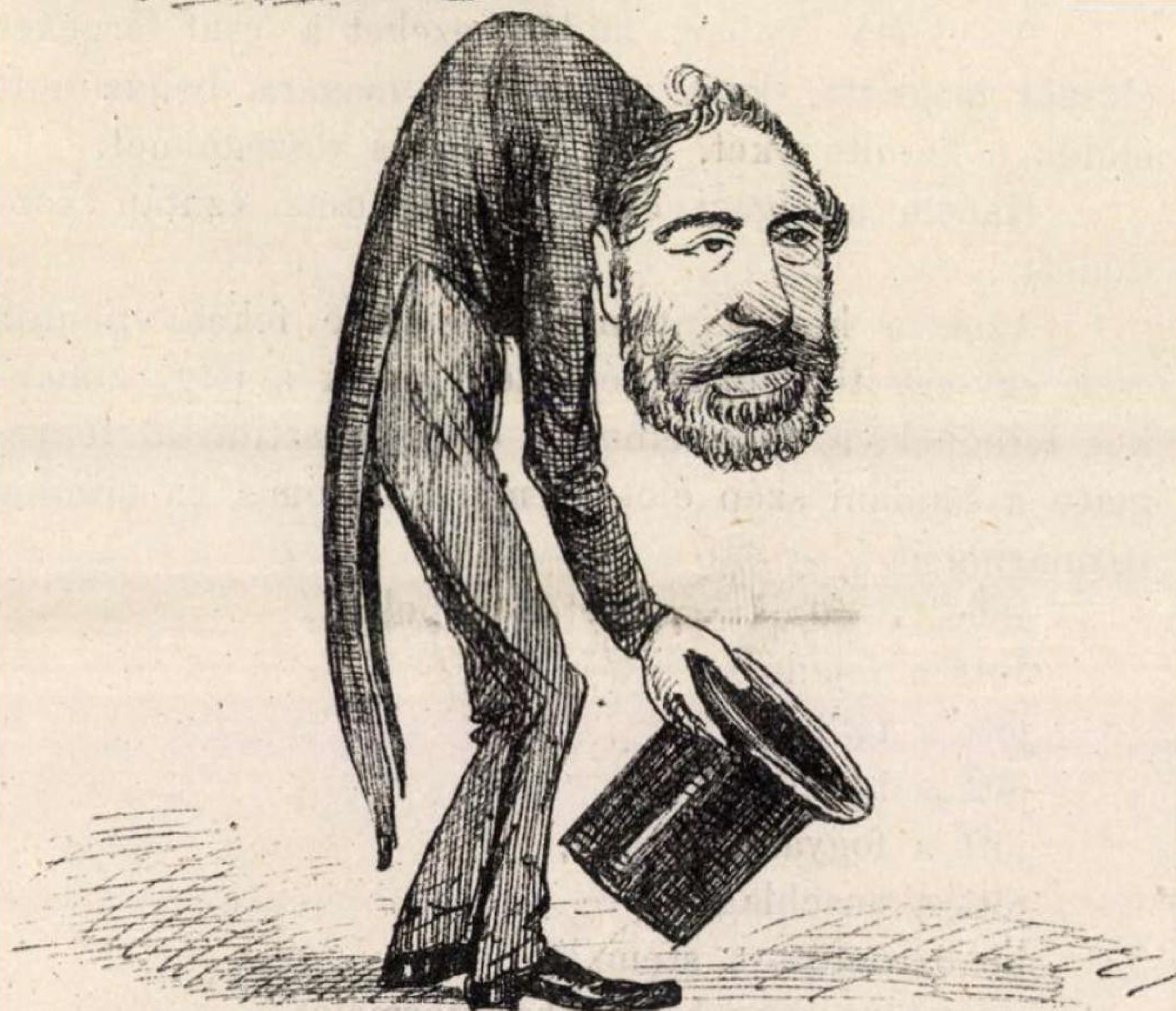

Gimnasztikai gyakorlat

ak mint törnek.

z udvari fogadtatás előtt.

Az én gyötrő fátumom.

— Életkép a multból. —

Az 1847-ki év sept. 2-án az aldunai vidéken, a rác- és magyarok között, egy nevezetes csata folyt le. E csata a perlaszi csata volt.

Az ütközet a magyarok győzelmével végződött, mindazonáltal a csapatok soraiban, szinte meg voltak az érzékeny veszteségek.

Én akkor a Voronyecki önkéntes csapatnál szolgáltam.

E csapatból szinte kivette a harc folyama alatt zsoldját magának a halál, de különösen sokan voltak olyanok, kik nehéz sebet kaptak.

Valami Csorcsányi nevü önkéntes pajtásunk, szinte nehéz zuzást kapván karjára, e miatt karját amputálni kellett.

Igy tehát harcképtelenné vált, s a hadseregtől végképen bucsut véve, feljött Pestre, aláirási ivek, s könyöradományok gyüjtése végett.

El is fogott itt Pesten — boldog boldogtalant, üldözvén azt mindaddig, mig csak, mint valami Lázár, ki nem jajgatott tőle egy kis alamizsnát.

Nekem is meggyült evvel a vitézzel a bajom.

S mondhatom, hogy nem volt olyan árviz, nem olyan jégeső, nem olyan pestis, mely jobban üldözőbe vett volna mint ez a szerencsétlen Csorcsányi.

Valóságos fátum volt a nyakamon!

A hivatlan vendégek.

Az ötvenes években a vidéki ember nagyon el volt szigetelve, s mindazon politikai mozgalmakról, a melyek koronként a horizonon felmerültek, nagyon kevés életjelt hallott.

Pedig kiváncsi volt arra, minden magyar ember.

A világosi árulás, tábornokaink legyilkolása, az uj épület, s a börtönök áldozatai elleneink gőgje, nem ölték el még hazafias reményeinket, s dacára szomoru sorsunknak, erősen biztunk benne, hogy „megvirad még valaha!“

E reményeknek a főváros különösen nagy táplálékot adott.

A vidéki ember gyakran csak azért is bejött a fővárosba, hogy itt ismerősei körében mi hirt hallhat Kossuthról, a menekültekről, Garibaldiról s mindazon politikai tényezőkről, a kiktől a haza jó sorsa függött.

Egy-egy vett jó hir aztán rá nézve egy nagy kapitálist képezett.

Igenis! Mert akkor még az osztrák vitéz kormány a közlekedést annyira korlátozá, hogy vidéki embernek csak nagy kontumaciával s igazoló passussal lehetvén a fővárosba jönni, nem mindenkinek volt kedve e rettentő torturának kitenni magát, a ki pedig mégis oly vakmerő volt, hogy neki ment, s szerencsésen tul is esett rajta, sőt a fővárosból jó hirrel és kellemetes ujságokkal tért vissza, az az ember aztán kapósabb volt a máriaceli misénél, s hetekig élhetett ebből a kapitálisból, a meghitt atyafiak és jó barátok között.

Az ilyen embert valóságos evangélistának tekintették.

De hogy is ne!?

Az osztrák kormány követve nyuzó ösztöneit kezdte mindazon spécieseket meghonositani, a mitől a magyar embernek felállt a hajaszála, s megdagadt a mája.

Hisz a nagy apja lelke se látott finácot és zsandárt!

Most tehát már nem csupán a paragrafusok özönével árasztotta el az országot, hanem e mellett a rettentő csapás mellett még a jámbor, igazhitü magyaroknak elrettentésére, és sakkban tartására, a nehéz és goromba hadakon kivül a pokróc fináncságot és zsandárságot is felállitotta.

Ettől az áldástól nyult aztán meg akkorára a szegény magyar ember orra, mint a Pulszki Ferié, mely néz vala Gyöngyös felé.

A vidéki ember, midőn ezeket a csuf férgeket először meglátta, keresztet vetett magára, behuzódott előlük s kerülte őket, mint a világos veszedelmet.

Hanem az igazi özönviz még csak ezután kezdődött.

Azok a koronkint meg-megjelenő fekete pontok csak egy-egy töredékét képezték annak a nagy zimankós felhőnek, a mely elboritá és végpusztitással fenyegette a hajdani szép életnek minden örömét és minden rozmaringját.

Beálltak a nem szeretek napok!

Jött a fejadó,
jött a földadó,
jött a házadó,
jött a fogyasztási adó,
jött a zuschlag,
beköszöntött a stempli,
megszünt a szabad dohánytermelés,
szükebbre szabták szuhai Mátyás nagy pipáját, s a hires cinkotai itcét, lett szomoruság és fogaknak csikorgatása, völgyön és halmokon, és a magyar, e tortura között, alig tudott a németen másként boszut állni, mintha jó hirekkel fenyegette és rádalolta azt a hires nótát, hogy:

„Jaj de huncfut stb.“

(Folytatjuk.)

Nem fér hozzá a részegséghez.

Egy uri ember egyszer egy kocsist fogadott, s azt mondá neki:

— Jóska! én neked sokat megengedek, — még azt is, hogy bort ihatsz. Hanem azt előre megmondom, hogy akkor nem szabad bort innod, mikor én részeg vagyok. Érted?

— Igen is! értem nagyságos uram.

Elmult aztán egy hét, — elmult kettő, — elmult négy hét, — elmult több, — de a Jóskának egyáltalán nem lehetett bort inni, mert ura mindig részeg volt.

Kezdett a Jóskának aztán ez az árkádiai állapot nem tetszeni.

— Ejnye, a ki angyala van ennek a keserves életnek — zugolódék aztán egykor — hiszen ha igy megy a dolog, azt is elfelejtem, hogy milyen ize van a bornak.

Sehogy se türhette aztán tovább ezt a sanyaruságot.

Egy regelen tehát beállit a nagyságos urhoz, s azt mondja neki:

— Nagyságos uram! könyörgöm alázatosan, — én fölmondok a szolgálattal.

— Hogy hogy Jóska? kérdé a gazda — Talán nem jár ki a kosztod, — vagy a fizetés kevés? vagy talán valami nyavalya gyötör?

— Egyik sem, nagyságos uram — válaszolá a szegény cseléd.

— De hát még is Jóska, — valami nagy bajodnak kell lenni, hogy ily hirtelenséggel farba akarod rugni a szolgálatot?

— Engedelmet kérek nagyságos uram — szabadkozék a szolga, — de de . . voltaképen nem merte kinyögni felmondásának okát.

— No hát csak rukkolj ki vele Jóska — ösztönzé a gazda — mi ok inditott téged arra a gonoszságra, hogy engem itt hagyj?

— Könyörgöm alássan nagyságos uram, — hát bizony csak az, ha meg kell vallani, hogy én is szeretnék már egyszer részeg lenni, hanem nagyságodtól épen nem férek hozzá . . . .

Interpellatió a Mátyás Deákhoz.

A péterfilléren elősködő „Mátyás Diák" 34-dik számában következő adomával tömjénezett keresztes hiveinek:

A pécsi szt. ferenciek kolostorából egy szerzetes bizonyos kálvinista családhoz volt meghiva ebédre, hol a házi ur azon dúrva tréfát követte el, miszerint leves után felnyittatta a mellékajtót, melyen egy papir-tiarás disznó düllöngött elő.

„Látja szent atyám! ez a mi pápánk — mond a házi ur.

— Nagyon helyesen — felelt a szerzetes — a milyen a vallás, olyan a pápa."

E gyanus adoma ellensulyozásaul én egy valódi igaz történettel szolgálok.

Ugyanis egy szt. Ferencrendü barát a szent Istványi (község Baja) mellett szt. Istvánnapi bucsuról per pedes apostolorum oly részegen düllöngött hazafelé, mint egy disznó. Sőt ennél is cudarabb állapotban, mert még disznót részegnek nem igen látott valaki, s annyiban volt tehát a barát disznó, hogy épen azelőtt nagy eső lévén — a sárban hentergett mint a disznó.

Ha már most e tény után azt mondanám: „a milyen a papja, olyan a vallása" mit mondana erre a durvaságra Mátyás Diák?

Kiváncsi vagyok, hogy a „Mátyás Diák" a szent istványi sárban hentergő kollégáját mikép menti ki a krédóból? Nemde azt fogja mondani, hogy a szilárd jellemü szent férfiut az eretnek kálvinisták iratták le, csupa visszatromfolásból? Csakhogy szent Istvány községét, Kálvin tanának egy követője sem lakja, a hol ebéden lehetett volna a szent atya!

Denique berugott a barát szent Istvány bucsuján szent István napján.

Egy igazhivő.

Bernát Gazsi az öt válaszfelirati javaslatot szellemére nézve igy jellemzi:

a Deák-párté = zsidó,
a balközépé = lutheránus,
a reformpárté = katholikus,
a 48-as párté = kálomista,
a nemzetiségé = unitárius.

Gondolat-törmelékek

Icig szomszéd és Mihály gazdától.

Mihály gazda: Ennye szomszéd de cudar lucskos volt ennek a hétnek az eleje. Három éjjel és három nap soha se volt jó idő, mindig esett az eső.

Icig szomszéd: Az ám! lássa khend Mihály gazda! a képviselőház még most is uszik az öt válasz felirat vizenyős árjában.

—

Mihály gazda: A komáromi kalendárium még nagy szelet jósol a jövő hétre.

Icig szomszéd: De hogy tudta meg, hogy Csacsinovits képviselő ezen a héten fogja tartani szüzbeszédét a válaszfelirati vitában.

———

Icig szomszéd: Hát melyik válaszfelirat tetszik kendnek legjobban Mihály gazda?

Mihály gazda: Tudja a manó, — én csak anyit tudok, hogy a Deák-párt sukkal; a balközép rőffel; a reform és 48-as párt öllel; a nemzetiség pedig mértfölddel mérte a hosszuságát.

Icig szomszéd: No tudja Mihály gazda! az opportunitás is azt hozza magával, hogy mindenik párt addig nyujtsa ki a lábát, a meddig a pokróca ér.

Előfizetési felhivás

a „Népszava“ cimü országos ellenzéki néplapra.

Miután a „**Népszava**“ minden más politikai lapok között a legrégibb s 48-as alapon álló ellenzéki néplap. Elveihez hű és szilárd volt mindig s az maradand ezután is, azt hisszük, felesleges bővebben ajánlgatnunk. Annyit még is kiemelendőnek tartunk, hogy a „**Népszava**“ az, mely a leghivebben és legrendszeresebben közli minden heti lapok között az **országgyülési tudósitásokat,** ugy hogy e tekintetben a „**Népszava**“ valóságos élő krónikát képez, s ugy egyesek, mint egyletek és népkörök a legértelmesebb kivonatban ezen lapban olvashatják meg és kisérhetik figyelemmel az egész országgyülés folyamát.

Vezércikkei, — noha a nép nyelvén irvák, de bátran kiállja akármelyik napilappal a versenyt.

Tárcájában mindig érdekes s válogatott müveket és hazafias buzditó költeményeket közöl.

Külföldi rovatában mindazon európai politikai mozzanatokat jelzi röviden, miket egy értelmes embernek tudnia kell.

Vidéki és fővárosi hirei frissen és gyorsan, a lehető legjobb és legujabb forrásból vannak mindig meritve.

Ezekből veheti észre a t. közönség, hogy a „**Népszava**“ teljesen megfelel feladatának.

A „Népszava“ előfizetési ára: Egész évre 6 frt., félévre 3 frt.. negyedévre 1 frt. 50 kr.

Minden **öt** előfizetőnek tiszteletpéldánynyal kedveskedünk.

Uj előfizetők azon kedvezményben részesülnek, hogy habár oct.—deczemberi évnegyedre fizetnek is elő 1 frt. 50 krral, **mégis september 1-től fogva fogjuk lapunkat megküldeni,** hogy igy az egész **országgyülést kezdetétől** fogva figyelemmel kisérhessék és birhassák.

Az előfizetés legczélszerübben eszközölhető **postai utalványon,** melynek bérmentesitése 10 frt. összegig csak **öt** krajcárba kerül.

Tapasztalván, hogy igen sokan, kik a „Népszavá“-nak és a „Ludas Matyi“-nak is előfizetői, megrendeléseiket két külön utalványon teszik, figyelmeztetjük a nagyérdemü közönséget, miszerint **mindkét lapra egy utalványon** tehetik a megrendelést, miután egy kiadóhivatala van e két lapnak, s ezáltal is öt krajcár felesleges kiadást gazdálkodnak meg.

Az előfizetési pénzek postai utalványokon vagy levelekben küldendők a **kiadó-hivatalba**

Pest, városháztér 6. sz. alá. A „Nép szava“ kiadó hivatala.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly

Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.